

Výprava na Hejtmanku, 13. – 15. 4. 2018

Zatímco s Matějem házíme do vozíku poslední chleba, sháníme klíče a řešíme netriviální optimalizační úlohu zaměřenou na vyplnění prostoru jednoho auta několika lidmi, bagáží a jedním ocelovým mečem, na nádraží se pomalu srocují davy.

A právě jeden takový dav je pro naše vyprávění esenciální. Skupinka ambiciózních účastníků vědeckého experimentu o cestování časem se pomalu vydává na cestu do dob, kdy si lidé říkali podivnými jmény jako je „Záviš“ či „Bohdan“, a krajinu drancovaly bandy loupeživých rytířů.

Je experimentálně dokázáno, že k chatě vprostřed Litovelského Pomoraví se dá z okraje Olomouce dorazit za jedenáct minut. A zatímco bystrý matematik již určitě nevěřičně kroutí hlavou nad vypočítanými výsledky, společně s Matějem přebíráme klíče od chaty, snímáme mříže a vymetáme pavučiny. Dostaneme ještě několik instrukcí ohledně alarmu, barel pitné vody a kanystr benzínu. A chvíli na to zůstáváme na místě sami.

Netrvá to ale tak dlouho; sotva se nám podaří trochu zkulturnit místnosti, už se z lesa začnou řinout známé i neznámé hlasy. A že jich bylo! Pod vedením korporátního vědce Páji se postupně z lesa vyrojí Karel, Dan, Kozák, Vítek, Kuba, Ondra, Peťa, Filip, Davča, Lukáš N., Lukáš B., Vlastík, Řízek, Mamut, Cedník, Tonda, Prokop, Štístko, Tade, Šoty, Jenda a Brácha, jimž se jejich výlet časem a prostorem úspěšně podařil. Společně se mnou a Matějem se dostáváme na úctyhodných 25 účastníků.

Zaujímáme tedy rychle svá místa a sehráváme improvizovanou scénku uvádějící do děje – kvůli nedostatku personálu na místním hradiště se v okolí rozmnožily skupinky plundrujících pobudů, a našim členům je nabídnuta možnost přiložit ruku k dílu a vypořádat se s nimi jednou provždy.

Protože je ale už dost pozdě, vypořádávání se bude muset počkat. Alespoň do zítra, teď je čas odpočívat. Ještě než se nám podaří uklidit se do chaty, jsem zasypán sprškou otázek, z nichž nejčastější byly „Je ten meč pravý?“ a „Chceš medvědí česnek?“ - snažím se odpovídat upřímně.

Ráno přichází tradičně dřív, než by člověk čekal. Ranní rozcvička a snídaně pomalu přemění mátoživé členy vedení a nekoordinované shluky vlčat v jednolitou, použitelnou masu a hned přichází první část našeho vzdoru proti Závišovi. Hradiště je v dezolátním stavu, a je třeba jej pořádně vyspravit a rozšířit. K tomu je potřeba spousta surovin – surovin získávaných poskytováním protislužeb přednostům místních těžařských závodů. Ty se od zcela racionálních jako „najdi mi kámen“ postupně zvrhávaly ke zcela osobním ve stylu „prohrábní Štístkovi vlasy“.

Po volných radovánkách a lehce poddimenzovaném obědě přichází čas vyrazit na výlet za jeskyní a rytířskou síní. Byl by hřích zde nezmínit Šotyho a jeho rozhodnutí zahodit několik desítek let pokroku ve vývoji batohů a uvázat si na cestu jeden z kalhot – nutno podotknout že funkční a nakonec i celkem praktický pro transport dlouhých mečů.

Míjíme tedy jeskyni Podkovu (která byla zrádně zamčená) a Čertův most (kde máme dostatek času na nafocení nové ostrovecké kolekce „Já a můj meč“) až nakonec vyšplháme k novodobým pozůstatkům rytířské síně. Je třeba učinit další krok proti Závišově bandě – tentokrát nám jde o vystavění co nejvyšších strážních věží, které by umožnily lepší dohled nad okolním krajem.

Skupinky se s úkolem potýkají hrdinně, jen tu a tam musí zasáhnout neviditelná ruka osudu a nasměrovat je jinou cestou – například v situacích kdy se Tondův tým rozhodne vztyčit padlý strom a ten zafixovat zakomponováním živého člověka do stavby. Je přinejmenším úsměvné uvědomit si, že některé myšlenkové pochody se nenásilně předávají z generace na generaci, vid' Lipo?

Pomalu se stmívá, opékáme si různorodé uzeniny, chléb, a někteří z nás jen holé kusy dřev. Občas vrhneme pohrdavý pohled na dvě postarší dámy, které se snad rozhodly rozjet byznys s medvědí česnekem na celoevropské úrovni, a předstíráme, že nás tato chráněná bylina nijak nevyvádí z míry, a za všechny ty zelené zuby našich členů může jen nějaká barvicí zubní pasta.

Tma, která stále na rozdíl od léta pořád ještě přichází v rozumnou dobu, vybízí k několika kolům banderovcům podobné plížící hry – tentokrát bylo cílem ukořistit hořící svíčku z prostoru před chatou. Zabíjet se mohlo jak dotykem, tak uhodnutím jména konkrétní osoby. Brzy se však ukázalo, že nad veškerou taktikou vyhrává umístění místa startu jednotlivých skupinek. Bodejť by ne – když dokáže člověk úspěšně odnést svíčku dříve, než ti nejzdatnější protivníci vůbec doběhnou na dohled, sebelepší taktika k vítězství nepomůže.

Už zbývá jen krátká aktivita na uklidnění – cesta lesem po svíčkách absolvovaná po jednotlivcích. Nejde o stezku odvahy (byť tak mohla působit) – myšlenkou je spíš lépe si uvědomit svou přítomnost v nočním lese a naslouchat jeho zvukům.

Další den se nese převážně ve znamení úklidu a balení – teda alespoň pro některé z nás (významný pohled). Je potřeba dát do pořádku chatu, najít všechny ztracené věci a k tomu ještě včas vyrazit na vlak. Protože se nakonec přeci jen všechno zvládne, a protože se nám letos úspěšně podařilo zapomenout na akci „Uklidme Česko“, která proběhla o týden dřív, rozhodli jsme se vyrazit s pytlí a rukavicemi do okolních lesů, a přidat ruku k dílu tady a teď.

Společnými silami se nám podařilo naplnit několik velkých pytlů a snad zanechat tuto přírodní rezervaci v alespoň trošičku lepším stavu než před naší návštěvou. Zde musím také obzvlášť pochválit úklidovou četou pod vedením Tondy, kteří se do práce pustili se zápallem, a povedlo se jim sesbírat snad polovinu všech odpadků.

Pak už jde všechno ráz na ráz. Dojídáme poslední jídlo, rozdáváme Delisu a jablko na cestu a loučíme se s těmi, co míří na vlak. Chvilí na to si přijíždí člověk vyzvednout klíče od chaty a všechno zkontrolovat. Tomu pod příslibem vystavení paragonu v brzké budoucnosti přenechávám peníze za ubytování. A jakmile ten odjede, zbývá už jen vydat se na tu dobrodružnou, jedenáctiminutovou cestu vstříc Olomouci, plnou padajících mečů, roztrhaných pytlů, nedůvěřivých obsluh benzínových stanic a nekonečného přejíždění dálničních sjezdů.

Tato podařená výprava nastolila laťku, minimálně co se účasti týče, poměrně vysoko. A já se jen musím zeptat, kdy se nám podaří zase ji překonat?

Upír